

Între datină și credință

După căderea lui Ceaușescu, Ministerul Învățământului a aprobat predarea religiei în școli. Mulți creștini s-au bucurat și au crezut că, în sfârșit, Dumnezeu cercetează România, că elevii vor putea auzi Cuvântul Sfânt chiar de la catedră. Dar gândurile noastre sunt așa de departe de gândurile lui Dumnezeu, **cât sunt cerurile de pământ.**

Și într-adevăr, lucrurile nu au fost așa de simple. Pentru această disciplină la început nu au existat nici manuale, nici cadre didactice pregătite, nici măcar nu se știa dacă orele vor fi opționale sau obligatorii.

Cu mulți ani în urmă, o soră de credință, profesoară la o școală de provincie, mi-a relatat niște fapte legate de introducerea acestui nou obiect de studiu. Nu vreau să fac niciun comentariu, ci doar consemnez cele transmise de ea:

Școala în care mă aflam pe atunci avea multe clase. Directorul nu avea pe cine să aducă pentru această materie. Cu emoție m-am gândit că mi-ar plăcea să iau câteva ore suplimentare de religie și direcția școlii a fost de acord. Mai mult, mi-a dat voie să iau toate orele de religie. Ce har! mi-am zis și iar m-am entuziasmat până în nori. O colegă de istorie, atee convinsă, a vrut și ea să predea această materie, dar s-a retras pentru că nu avea certitudinea că orele de religie vor fi plătite.

Apoi, pentru predarea acestei discipline mi s-a cerut aprobarea protoieriei, care trebuia luată de la Patriarhia din Piața Unirii.

Un bărbat de acolo, desigur o față bisericească, mi-a pus câteva întrebări:

- Ce ți-ai propus dumneata să faci la această disciplină? Cum vezi această lucrare?

- Aș vrea să-i învăț pe elevi frica de Dumnezeu.

- Adică?

- Să-i învăț să se roage lui Dumnezeu și să prețuiască Biblia.

Bărbatul acela a luat o adeverință, a completat-o pe loc cu

„Învăț pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.”
Proverbe 22.6

datele mele și mi-a întins-o.

- De mâine poți face acest lucru.

A doua zi am prezentat la școală adeverința și toți s-au mirat că am luat-o așa repede. Protoieria nu elibera asemenea act decât după absolvirea unor cursuri de cel puțin șase luni. Nu a înțeles nimeni de ce s-a făcut o excepție în privința mea, iar eu nu am dat explicații.

Entuziasmul meu s-a stins

curând pentru că foarte repede lucrurile au luat-o către un fâgaș neașteptat. Nu am apucat să intru decât la o oră de religie, căci secretara școlii aflase de orele mele suplimentare și intrase în panică.

- Sper că nu ați luat și clasa în care e fiul meu, că deja am dureri de inimă. Nu vreau să-l învățați altă credință.

Telefonul fără fir al satului a funcționat excelent. Următorul care s-a speriat de intențiile mele a fost preotul din sat. M-a căutat la școală și m-a rugat insistent să merg la el acasă. Soția lui m-a servit cu o cafea iar noi am comentat câteva ore programa de religie. Nu am putut să uit discuția cu el.

- Ce v-a venit să predați religia?

- Nu suntem toți creștini? Nu avem aceeași Biblie?

-Nu, doamnă, între credințele noastre e prăpastie mare. Dumneata nu o să poți transmite elevilor dragoste pentru religia ortodoxă.

- Dar pentru Dumnezeu și pentru Cuvântul Lui o să pot transmite dragoste.

- Știi că nu există manual de religie? După ce vrei să predați?

- După Biblia ilustrată. Acolo am marile teme biblice. Le ajustez în funcție de anul de studiu. Am materiale didactice.

- Eu răspund de această disciplină și nu sunt de acord.

- Ce propuneți atunci ?

- O să vă împrumut o carte mai veche de religie ortodoxă sau mergeți la catolici și cumpărați una de la ei.

- O să fac și asta. Dar doresc să predau și niște teme din Evanghelie. Vreau să prezint viața lui Isus, minunile Lui, pildele Lui, ...

- Nicidecum. La ora de religie va trebui să aveți o altă tematică: să explicați elevilor despre veșmintele preoțești,

(continuare în pag. 10)